

lečníci za všechny závazky společnosti solidárně a celým svým jměním a má společenský věřitel možnost žalovati podle libosti společnost samu nebo jenom společníky nebo společnost i společníky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatelé uplatnili teprve v odvolacím spisu námitku nedostatku pasivní legitimace, že nebylo důvodu, by bylo uznáno, že jsou osobně povinni k náhradě škody, poněvadž nejsou ani vlastníky auta ani provozními podnikateli, a že měla býti žaloba pokud směřuje proti nim jako osobně ručícím zamítnuta. Odvolací soud právem považoval toto tvrzení za nepřipustnou novotu podle § 482 c. ř. s. (srovnej rozh. čís. 1594 sb. n. s.) a dovolatelé marně proti tomu brojí s hlediska dovolacího důvodu čís. 3, dovozující, že je napadený rozsudek v tom směru v rozporu se spisy, poněvadž prý dovolatelé všechna tvrzení žaloby, která výslovně nedoznali, popřeli a tedy popřeli i tvrzení žaloby pod II, že automobil jest vlastnictvím veřejných společníků žalované firmy Josefa F-a a Josefa Š-a.

Než, i kdyby bylo lze tuto námitku považovati za přípustnou a za vlastníka auta bylo považovati jen žalovanou veřejnou obchodní společnost, byl sporný případ po právní stránce správně posouzen, poněvadž veřejní společníci ručí podle čl. 112 obch. zák. za všechny závazky společnosti solidárně a celým svým jměním, takže nemůže býti poškozenému (žalobci) zabráněno, by vedle společnosti nežaloval osobně ručící veřejné společníky, což má podle prvního odstavce § 11 ex. ř. ten právní význam, že na základě rozsudku v souzeném případě vydaného může býti exekuce povolena přímo na jmění žalovaných veřejných společníků osobně ručících, aniž bylo k tomu třeba průkazu v citovaném zákonném ustanovení předepsaného.

Čís. 13103.

Pojišťovací smlouva.

Neměl-li pojišťovací ústav vyplatiti priznanou náhradu, dokud pojištěný nedokázal úředním vysvědčením svou nevinu, a nesměla-li náhrada, bylo-li podezření z trestného činu, býti vyplacena dříve, než závada byla odstraněna, jest splnění těchto podmínek základem pro určení doby vzniku promlčení nároku na náhradu, leda, že by splnění záviselo na libovůli oprávněného.

V tom, že pojištěný podal proti prvnímu odsuzujícímu rozsudku zmateční stížnost, nelze spatřovati subjektivní, ryze osobní překážku pro splnění podmínky.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1089/32.)

Žalobce pojistil své věci na Slovensku u žalované pojišťovny proti škodě z požáru. Dne 22. září 1926 pojištěné věci shořely. V lednu 1930 bylo žalované pojišťovně předloženo vysvědčení o žalobcově nevině.

Dopisem ze dne 22. ledna 1930 oznámila žalovaná pojišťovna žalobci, že jeho nárok na náhradu škody, kterou utrpěl požárem zamítá, protože tím, že do 31. prosince 1929 nepředložil předepsané vysvědčení nevinny, pokládá žalobcův nárok za promlčený. Žalobě o zaplacení pojistné summy bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolatelka již přiznává, že žalobce projevilsouhlas s náhradou v jejím dopise ze dne 29. prosince 1926 stanovenou v souladu s dřívějším dopisem na 36.761 Kč, a trvá jen na názoru, že žalobcův nárok jest promlčen. Avšak nelze jí přisvědčiti. Ustanovení § 19 zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/1917 ř. z. a ustanovení § 487 obchod. zákona slovenského shodují se v tom, že časovým základem pro počátek promlčecí doby jest den, od kterého mohly nároky býti uplatňovány. U obligačního nároku a tudíž i u nároku na vyplacení pojistné jistiny jest pro vznik promlčecí lhůty podle všeobecných zásad rozhodující doba, kdy měla nastati povinnost pojišťovny k vyplacení pojistné jistiny, jelikož tím nastala její splatnost. Podle § 32 všeobecných pojišťovacích podmínek jest ústav povinen vyplatiti přisouzenou náhradu nejdéle do čtrnácti dnů potom, kdy její výška a povinnost ústavu ku placení uznáním obou stran, smlouvou, pravoplatným rozsudkem anebo rozhodčím výrokem byla na jisto postavena a když pojištěný dokázal úředním vysvědčením svou nevinu na vzniku škody, a náhrada nesmí, je-li podezření z trestního činu, býti vyplacena dříve, než závada byla odstraněna. Závisí tedy výplata na odkládací výmince, na předložení vysvědčení o nevinnosti, a její splnění jest základem pro určení doby vzniku promlčení, leda, že by splnění záviselo na libovůli oprávněného, čemuž tak v souzeném případě není, an žalobce nemohl vysvědčení předložit dříve, než bylo pravoplatně trestní řízení proti němu skončeno, a nemohl nárok před splněním výminky vůbec nijak uplatňovati. Promlčecí doba by se mu tím neprodložovala jen, kdyby mu subjektivní ohledy byly v tom překážely, čehož v souzeném případě rovněž není, a nelze subjektivní ryze osobní překážku spatřovati ani v tom, že proti prvému odsuzujícímu rozsudku z 22. listopadu 1927 podal zmateční stížnost, an se tím domáhal svého práva a směřoval k tomu, by výminka předložení vysvědčení nevinnosti byla splněna. Jest-li zjištěno, že druhý osvobozující rozsudek porotního soudu byl vydán až 16. listopadu 1929, byl právnímu zástupci žalobce doručen 2. ledna 1930, opatřen doložkou pravoplatnosti 3. ledna 1930 a 15. ledna 1930 byl odeslán žalované straně, nelze žalobci vytýkati, že z vlastní liknavosti oddálil splnění odkládací výminky, leda tím, že nedeslal žalované straně ihned, to jest 14. ledna 1930, rozsudek, jenž mohl snad dojíti žalovanou stranu již 15. ledna 1930, takže by tento den byl mezníkem pro vypočtení počátku promlčecí doby. Podal-li žalobce žalobu 14. února 1930, nepropásl — počítaje i od 5. ledna 1930 — promlčecí lhůtu ani podle § 19 pojišťovacího zákona ani podle § 487 obchodního zákona slovenského. A jaký vliv má tento nezaviněný jím průtah ve splnění odkládací výminky

a v podání žaloby na hospodářství žalované strany a na hospodářství pojišťoven vůbec, jest pro právní výklad pravidel o promlčení bezvýznamným, an žádný ze zákonů vyjimky pro pojišťovny nestanoví.

Čís. 13104.

Okolnost, že povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti nabylo proti dlužníku právní moci, nevylučuje, by se třetí osoba, pro niž bylo na nemovitosti postižené exekucí knihovně zapsáno substituční právo se zákazem zcizení a zavazení, nedomáhala žalobou podle § 37 ex. ř. nepřípustnosti exekuce.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1971/32.)

Žalované byla pravoplatně povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti připsané dlužníku, na níž vázlo ve prospěch nezletilých žalobců substituční právo a zákaz zcizení a zatížení. Žalobě, jíž se domáhali žalobci na žalované nepřípustnosti exekuce, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Přisvědčiti jest dovolatelce, že v souzeném případě jde o žalobu podle § 37 ex. ř., nikoli podle § 35 ex. ř., jak ji odvolací soud označil patrně omylem, neboť ve svém usnesení ze dne 22. října 1931 vyslovil správně, že jde o žalobu podle § 37 ex. ř. Dovolatelka sama přiznává, že zákaz zcizení a zatížení nemovitostí brání vkladu vnuceného práva zástavního, míní však, že v exekuci může býti pokračováno, jakmile vnucené zástavní právo bylo pravoplatně vloženo. Avšak okolnost, že povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního nabylo proti dlužníkovi právní moci, jest nerozhodná, neboť nevylučuje, by oprávněné třetí osoby — zde žalobci — se nedomáhali rozsudku o nepřípustnosti exekuce, protože jim přísluší k nemovitosti právo, které výkon exekuce nedopouští (§ 37, první odstavec ex. ř.), t. j. v souzeném případě knihovně zapsané právo substituční se zákazem zcizení a zatížení. Dovolatelka tvrdí, že žalobní nárok jest promlčen, ježto žalobci, ač prý svým zákonným zástupcem byli o vnuceném vkladu práva zástavního uvědoměni, nezachovali se podle § 63 knih. zák. Než dovolatelka přehlídí, že předpis § 63 kn. zák. se sem vůbec nehodí, protože žaloba nesměřuje proti osobě třetí, která by byla nabyta knihovního práva na základě neplatného vkladu, nýbrž proti osobě, která vkladem přímo práva nabyta, takže tu platí ustanovení § 62 kn. zák. Netřeba se tedy obíratí otázkou vyrozumění nezletilců o povolení vkladu, zejména otázkou, zda vyrozumění otce jako dlužníka ve vlastním jméně by mohlo býti pokládáno také za vyrozumění otce jako zákonného zástupce nezletilých dětí.